

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№10 (71) жовтень 2010 р.

Жовтень 2010-го щедрий на ювілеї в нашій єпархії. Волинська духовна семінарія відзначає 20-ліття із часу відновлення, 20 років тому було створено архієрейський хор «Оранта», архієпископ Луцький і Волинський Михаїл 10 років як провадить архіпастирське служіння. Докладніше про це читайте на стор. 4, 5.

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її в будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **1 грн 48 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ХРОНІКА

Нашу діяльність досліджують

В одному з останніх чисел наукового збірника «Українське журналістикознавство», що його видає Київський національний університет ім. Т. Шевченка, кандидат наук із соціальних комунікацій Марія Левчук опублікувала статтю «Газета, Волинські єпархіяльні відомості» (2004–2009) у системі видань Української православної церкви». В ній авторка розглядає наш часопис на проблемно-тематичному рівні. Досі сучасна періодика Православ'я Волині в системі видань Церков та релігійних організацій України системно й повно не розглядалася. Тому дослідниця поставила перед собою мету – з'ясувати структуру, зміст, теми «Волинських єпархіяльних відомостей».

Як знаємо, в 1867–1917 рр. у нашому краї виходив журнал «Волинские епархиальные ведомости». Щомісяця видавалося два невеликих томи цього друкованого органу духовного управління: «Видання офіційне» та «Видання неофіційне». Тому авторка наукової публікації порівнює структуру того революційного часопису з теперішнім. Аналізуючи тематику, М. Левчук пише: «Основна проблематика „Волинських єпархіяльних відомостей“ пов'язана з висвітленням морально-етичних засад християнства, їх обґрунтуванням, тлумаченням церковними публіцистами. Редакція газети особливо увагу приділяє проблемам філософсько-моральним (віра, добро і зло, свобода совісті, любов до ближнього, любов до Бога), морально-суспільним (шлюбно-сімейні стосунки, родина, батьки і діти, освіта, просвітництво), морально-побутовим (пияцтво, куріння, наркозалежність) та власне етичним (благодійність, милосердя, милостиня, людські якості)... Як офіційний друкований орган Київського Патріархату на Волині, „Волинські єпархіяльні відомості“ – видання, де повно й об'єктивно висвітлюється діяльність церкви і минулого, і сьогодення краю», – робить висновок науковець.

Форум у Жидичині

10–12 вересня з благословення архієпископа Луцького і Волинського Михайла в чоловічому монастирі Святителя Миколая Чудотворця у с. Жидичин Ківерецького деканату відбувся православний молодіжний форум «Камо грядеши?». У заході, який організували інспектор з питань місії діяльності консисторії протоієрей Юрій Близнюк та намісник обителі ігумен Константин (Марченко) з братією, взяли участь близько тридцяти юнаків і дівчат переважно з Луцька та районного деканату.

За словами учасника форуму завідувача видавничого відділу єпархії «Ключі» Ігоря Сацика, програма заходу була дуже насиченою, яскравою. Молоді люди разом із владикою Михайлом та духовенством пройшли хресним ходом до скиту Святого Духа, молилися на Всенічній, прослухали кілька лекцій про православне розуміння сім'ї, принципи її заснування, а також про особливості чернецкого подвигу. Крім участі в Богослужінні, вони мали змогу ознайомитися з життям Миколаївського монастиря. Охочі могли пограти у волейбол чи бадмінтон. Увечері біля багаття таборяни знайомилися, спілкувалися, отримували відповіді священнослужителів на пекучі питання.

Під час заходу юнацтвом духовно опікувалися, читали лекції о. Константин, насельник обителі ієромонах Макарій (Дядюсь), насельник Замкового монастиря Архангелів у Луцьку ієромонах Яків (Мільян), протоієрей Михайло Бучак, Віктор Михалевич, Андрій Ротченков, насельниця луцької обителі Святителя Василя Великого черниця Наталія (Кудрянська). До спілкування з молоддю долучилася намісниця Василівського монастиря ігуменя Анастасія (Заруденець).

У Локачинському деканаті

12 вересня настоятель парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Новий Загорів священник Володимир Новицький у співслужінні з місцевим духовенством під стінами Загорівського монастиря відправив панахиду по воїнах УПА, які 9–11 вересня 1943 року полягли тут у нерівному бою з німецькими загарбниками. Перед пам'ятним знаком разом з усі-

3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

10 листопада – Святителя Димитрія, митрополита Ростовського

Цей святець народився 1651 року в сім'ї сотника Київського полку Сави Туптала. Ще хлопчиком вступив до Києво-Могилянської академії. Маючи 17 років, прийняв чернечий постриг з ім'ям Димитрій.

Наполегливі заняття самоосвітою, захоплення літературною працею, постійне проповідування Слова Божого, адміністративна робота на посаді настоятеля різних монастирів і, нарешті, єпископське служіння свідчать, що св. Димитрій був людиною високих духовних якостей. На особливу увагу заслуговує його архіпастирська діяльність, коли він був ростовським митрополитом, а з усієї письменницької спадщини найважливіший його труд – дванадцятитомні Життя святих (Четві-Мінеї). Їх він розпочав творити 1684 року, коли сплавився у Києво-Печерській Лаврі, а закінчив уже в Ростові, 1705-го.

На архієрейську кафедру в Ростові Великому св. Димитрій вступив маючи 50. Довголітній досвід попередньої пастирської праці допомагає йому ясно розуміти складні завдання.

Виноградник духовний, волею Божою призначений для святителя Димитрія, у той час був повитий густим туманом морального зіпсуття, розколу і релігійного марновірства. Засмучує св. Димитрія те, що він бачить у православних храмах: тут, зібравшись ніби на молитву, одні розмовляють про торгівлю, війни, обмовляють ближніх. Інші устами ніби й моляться, а думають про земні справи, про багатство, про злочини й розпусту, часто заховаючи в глибині серця ненависть до ближнього. Не минає святитель і осіб «духовного чина», які подеколи невідповідно поведуться в церкві й цим спокушають вірних. Шукає святитель Христа і Божого Царства серед простого народу, але й там з великим жалем бачить багато неправди, гріха. Важко знайти Ісуса і в монастирях, бо «в них тепер усе попсувалося».

Св. Димитрій був цілком свідомий того, що відповідальність за низький моральний рівень ростовської пастви лежить передусім на священнослужителях. Пастирі, яких застав у єпархії, не відповідали своєму високому призначенню, бо серед них «кожен свого шукає, собі добра бажає, а не користі людям, себе пасе, а не Христове стадо». «Розглянь себе, всякий освячений чоловіче, що думав ти, приходячи в чин духовний? Чи для спасіння йшов, чи для прохарчування, шукаючи, чим годувати тіло? Шукав Ісуса, та не для Ісуса, а для хліба куса», – наводить архіпастир відому народну приказку.

З послань, проповідей і богословсько-літературних творів святителя Димитрія довідуємося про гріховне недбальство, пияцтво, зневаження тайни Сповіді, грубість, неучтвю, грошолоубство та інші моральні вади духовенства, з якими безумно борючись цей ревний і побожний архіпастир.

«Голод духовний, – із сумом говорить митрополит, – голод слухання Слова Божого дуже по-

ширився в нашій єпархії, бо нема сіячів духовного насіння, нема і землі доброї». Як досвідчений проповідник, відомий своїм талантом ще в Україні, він проповідує за кожним богослужінням у самому Ростові й під час об'їзду парафій. Проповідує невтомно до самої смерті. За два дні до кончини, вже зовсім немічний, не маючи сили проповідувати особисто, приніс написане казання до церкви і доручив прочитати його.

Ревний голос самого тільки архіпастиря був, звичайно, занадто слабкий, щоб його чула вся величезна єпархія. Цього свідомий був і він сам.

Тому старався залучити до цієї праці священників. Щоб допомогти їм у парафіяльних трудах, св. Димитрій складає «Вопроси і відповіді краткіє о вірі і о прочих ко знанію християнину нужнійших». Дбаючи про зменшення шкоди, якої завдавав Церкві в Московії тогочасний розкол (на Україні його не було), архієрей написав «Розиск о раскольнической бринской вірі». Для простого народу у людей «духовного чина» видав ще книжку «Келійний літописець». Про її зміст святитель зазначав так: «Моєму санові належить проповідувати Слово Боже не тільки язиком, але й пишучою рукою. Це – моя справа, це – моє покликання, це – мій обов'язок. Отже, пишу, з Господньою допомогою, повчання, а подекуди даю тлумачення Святого Письма, скільки можу я, немічний. Біблійні історії я тільки коротко замість теми подаю і від них, як із джерел, виводжу струмки навчання». Твір цей був особливою популярний серед віруючих.

Св. Димитрій цілком усвідомлював складний стан справ. Насамперед йому необхідно було виховати самих пастирів. Треба було не тільки дати їм у руки відповідні підручники та інші засоби, але й підняти їхній інтелектуальний рівень, щоб вони могли належно користуватися ними, розбудити бажання сумлінно працювати на користь Христової Церкви. Тому він відкрив школу для кандидатів на священство. Вона містилася при архієрейському домі. На жаль, проіснувала недовго і через брак коштів закрилася. Проте архіпастир веде далі невтомно працю для підвищення освітнього й морального рівня духовенства, посилює проповідницьку діяльність, пише й розсилає по єпархії окружні послання, викриваючи недоліки пастирів і навчаючи їх належно виконувати обов'язки. Слово пастиря не досягне своєї мети, повчає св. Димитрій, якщо воно не підтверджується життям самого пастиря.

Такі духовні якості виховав у собі й сам владика. Усе життя не збирав він земних скарбів. Усі дні працював на користь Церкви і боявся тільки того, щоб смерть не застала його в неробстві.

28 жовтня 1709 року цей святий син нашого народу і великий святий Православної Церкви віддав праведний дух свій Богові під час колінопреклонної молитви.

За матеріалами протоієрея Юрія ГНАТЮКА
уклав випускник Волинської духовної семінарії
Андрій НЕСТЕР

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Найщиріша молитва

Ніде не моляться так, як в Україні, – так щиро, так зворушливо. Ці слова я почула від людини, яка вірить – у Бога, в людей, вірить, що теперішня ситуація ще зміниться на краще.

Добре, що існують такі місця, де можна захищатися від буденної суєти, від порожнього галасу та незначних проблем. Для мене таким міс-

цем є невеличкий Божий дім у селищі Головно. Заходячи туди, одразу відчуваю любов і розуміння, яке дарують парафіянам протоієрей Святослав Нюня й матінка Тамара. Саме ця любов і молитви українською рідною мовою – це те, що потрібно душі для заспокоєння та посилення віри й надії. Тільки в цій невеличкій церковці я відчуваю щось більше, ніж просто людську любов, чую і розумію, що найголовніше – молитва. Кожного разу дивуюся, як можна настільки щиро молитися, і радує мене, що не всі люди розурилися бути справжніми, показувати свою хорошу сторону, свою людську сутність. Поки що о. Святослав відправляє службу в маленькій церковці, але вже закладено фундамент нового храму, який, надіюсь, буде зведено з підтримкою Всевишнього.

Найщиріша молитва – рідною мовою! Тож помолитися за те, щоб Творець наділив нас мудрістю і просвітив нас.

Мар'яна ГАЛЯН,
Головно Любомльського деканату

ма молилися луцький міський голова Богдан Шибя, ветерани УПА, інші небайдужі люди. Отець Володимир виголосив проповідь про необхідність не лише благоді Господа за душі полеглих, а й берегти наші українські духовні святині.

У Маневичському деканаті

14 вересня у відділі освіти і науки райдержадміністрації пройшов семінар учителів курсів духовно-морального спрямування. Відбувся обмін досвідом, ознайомлення з нормативно-правовими актами, новинками методичного забезпечення тощо. В обговоренні найбільш питань взяв участь настоятель парафії Святої Трійці у Маневичах, викладач основ християнської етики в загальноосвітній школі № 2 райцентру священник Михайло Мельничук. Він зазначив, що серед проблем викладання цієї дисципліни – некваліфікованість частини педагогів, варіативний статус предмета, катастрофічна нестача підручників. Тож хоча на шляху вивчення християнської етики вже подолано чимало перешкод, попереду ще багато роботи.

18 вересня п'ятдесят прочан із Маневич побували в Почаївській лаврі, колишньому лаврському скиту (тепер монастир Святого Духа) та інших святинях тих місць. Духовно окормлював богомільців о. Михайло, на Божій горі він відслужив молебень. У цій прощі не було нічого незвичайного, якби не кілька суттєвих деталей: серед прочан були вірні обох Патріархатів, ніхто не чинив перепон священникові й нашим вірянам молитися біля спільноправославних святощів, а перевізник Петро Кондратюк, який поки що не належить до парафій тих церков, звідки були паломники, зробив для них чималу знижку. Без сумніву, то все ознаки оздоровлення духовної атмосфери в нашому краї, про що ми останнім часом не втомлюємося повідомляти читачам.

У столичних заходах

16 вересня ректор Волинської духовної семінарії (ВДС) протоієрей Ігор Швець, її проректор Василь Лозовицький взяли участь у черговому засіданні Синодального управління у справах духовної освіти, яке проходило в Київській православній богословській академії. Представники ВДС розповіли про цьогорічну вступну кампанію та загальний стан закладу.

Окрім того, Волинська семінарія була в центрі уваги як окремих пунктів порядку денного. Річ у тім, що, згідно з рішенням Священного Синоду, розглянуто питання, порушене нашим архієпископом: про підвищення статусу ВДС до рівня академії. Ця ініціатива викликала жваве обговорення, оскільки в залі були як її прихильники, так і опоненти. Ішлося не тільки про саму доцільність такої переміни, а й про критерії, за дотримання яких вона можлива. Адже нині немає в наших духовних навчальних закладах ні спільних програм, ні єдиного переліку предметів, ні вимог щодо кількісного і якісного складу викладачів, ні чітких вимог стосовно матеріально-технічного забезпечення навчального процесу.

Як підсумок дискусії було ухвалено направити до ВДС компетентну комісію для всебічної перевірки рівня семінарії у плані її можливої реорганізації в академію. Ані строки перевірки, ані персональний склад комісії поки що невідомі, але о. Ігор висловив сподівання, що її висновки будуть безсторонніми.

17 вересня архієпископ Михайл й о. Ігор Швець були учасниками науково-практичної конференції «Видубицький Михайлівський монастир – погляд крізь віки», що відбулася в цій історичній обителі до 940-річчя її заснування. Владика виступив на заході з вітальним словом.

Помолилися за рятівників

15 вересня наш архієрей із нагоди Дня рятівника відправив у Трійцькому кафедральному соборі молебень за працівників головного управління МНС України у Волинській області. Із ним співслужили віце-канцлер протоієрей Олександр Безкоровайний, декан протоієрей Микола Нецькар, капелан еменесників священник Андрій Ротченков, інше духовенство. У богослужінні взяли участь начальник головного управління генерал-

Продовження на 4 стор.

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ? ХВИЛИНКУ!..

Призначення жінки у світлі Священного Писання

Запитання

Тепер багато говорять про фемінізм, рівноправ'я статей, боротьбу за права жінок. А як до цього ставиться Церква?

Відповідає

протоієрей Віктор Михалевич

...Не чоловік був створений для жінки, а жінка для чоловіка (1 Кор. 11:9). І сказав Господь Бог: не добре бути чоловікові одному; створимо йому помічника, за його подобою (Бут. 2:18).

У наш час нерідко можна почути суперечки щодо рівності чоловіків і жінок, їхніх прав та ролі в суспільстві, сім'ї, Церкві тощо. Проблеми гендерної рівності у сфері політики, освіти, зайнятості стали темою різноманітних досліджень. У Центральній, Східній Європі та СНД в останні п'ять-десять років питання жіночих прав, рівності статей увійшли в політичний порядок денний майже всіх країн. Прийнято національні плани дій у сфері просування жінок та досягнення гендерної рівності. Усе частіше можна побачити жінку на керівних посадах установ, за кермом... Але нещодавно, спілкуючись зі знайомою парафіянкою, що декілька років очолює підприємство, почув від неї слова, які мене як пастиря засмутили: «Отче, я вже за ці роки стала „мужиком“» – життя примусило! Я подумав: чи хотів цього наш Небесний Отець? Яка Його воля щодо цього?

Досліджуючи Святе Письмо, видно, що при створенні людини Всевишній визначив відповідну ціль, призначення для чоловіка та для

жінки. А відомо, що Бог і Його свята воля не змінюються.

Ціль створення жінки чітко визначена в Біблії. Господь створив Єву, побачивши, що Адамові погано самому, без помічника, відповідного йому. Цей термін «помічник» використовується у Старому Завіті ще декілька разів, як і «поміч Божя», «поміч Святого Духа». Таким чином, роль жінки як помічниці чоловіка дуже важлива й відповідальна. Це поміч, без якого обійтись неможливо.

У біблійній розповіді про створення жінки використовується єврейське дієслово, що означає «виймати»: Творець, так би мовити, вийняв жінку з Адама. Ми такі різні, тому що в чоловікові та жінці відображено різні грані Божого образу (риси Божі, що розкриваються в чоловікові, – сила, могутність, Він грізний, Суддя, захисник; риси Бога, що розкриваються в жінці, – милосердя, співчуття, утішення, краса тощо).

Чоловік і жінка, взаємини котрих гармонійні, являють велику довершеність Божого задуму. Однак дар помочі, так як і Духа Святого, легко вгасити. Він не нав'язується жінці проти її бажання. Та тоді чоловік залишиться без необхідної йому підтримки.

Ворог людського роду різними методами намагається принизити жінку або дати їй невластиву роль. Він завжди прагне розділити чоловіка й жінку, позбавити чоловіка жіночої допомоги, без якої йому важко здійснювати Боже призначення.

У минулому жінок мали за людей «другого ґатунку», а іноді відмовляли навіть у праві називатися людьми.

Ісус Христос показав рівну цінність душі чоловіка й жінки перед Богом. Жінки були серед Його учнів, вони служили Йому. Спаситель Своєю любов'ю і прощенням підняв статус жінки. Образ ідеальної жінки-християнки – це, звісно, Його Матір, Пресвята Богородиця.

З іншого боку, диявол спокушає жінку узурпувати в чоловіка його роль лідера.

Жінкам слід бути дуже уважними до хитрощів лукавого. У сучасному світі жінці нав'язується невласне її поле гри, де вона програє. Навіть досягнувши видимих форм успіху, залишається нещасною, якщо її краса й жіночність неоцінені, нерозкриті. Дівчаток не вчать бути красивими й жіночними. У школі, університеті їм нав'язуються чоловічі критерії успіху: ти зможеш, досягнеш, завоюєш. У результаті, ставши мамою й сидячи вдома з дитиною, переживаючи найпрекрасніший час, жінка починає відчувати порожнечу, їй здається, що життя проходить мимо. Та й у сім'ї рідко виховується жіночність. Батьки не захоплюються красою донечок. Дівчатка бачать у сім'ї приклад владної матері, яка намагається взяти гору над чоловіком. Дуже часто жінка займає місце чоловіка і вдома, і в суспільстві. Вона бере (часто й змушена брати) на себе неприродну їй роль захисника, глави дому й відповідального лідера. У результаті стає напруженою, істеричною й нещасною, втрачає красу і можливість виконати Божественне призначення. Чоловік же, оточений жінками, які здатні обійтись без нього, втрачає сенс свого існування.

У біблійній книзі Приповістей Соломона зображено два персонажі: пані Дурість і пані Мудрість. І в святих отців теж згадуються два види жінок. Наприклад, святий Іоанн Золотустий стверджує: «Жінка є велике благо, але є й велике зло» (коментар Послання до євреїв). Жінка, що прагне всім керувати, все контролювати, – її серце наповнене глупотою і страхом, вона сіє це навколо себе. Але краса мудрої жінки закликає пізнати мудрість і благодать Господа. Вона сповнена Божого миру, запрошує до спокою, до Христа. Через спілкування з нею ми доторкаємось до Його милості, ніжності й доброти, до Його Краси... Саме ці риси має Богородиця й закликає кожен жінку плекати саме їх, а не те, що сьогодні нав'язує лукавий світ.

Покликання жінки – світити цьому світові своєю красою, несучи послання Божої любові й миру навіть без слів. Однак неможливо світити, коли серце наповнює не Святий Дух, Дух покори, смирення, чистоти. Жінці дана її краса для того, щоб серця тих, хто поруч, могли зцілитися любов'ю та пізнанням Небесного Отця.

Жінки Святого Письма відображали Божу красу й любов: Естер, що перемогла у найвідповідальніший для Божого народу час, являла нам красу довіри Господу, послушності наставникові й самопожертви заради ближніх. І Сара, вірна дружина Авраама, що смиренно розділяла його безумовну віру й скитання; і Ревекка, що поїхала в чужу країну, щоб бути підтримкою Ісаакові; і Рут-моавитянка, що проявила жертвну любов до свекрухи Ноеміні; а в Новому Завіті – жінки-мироносиці та багато інших. Усі ці приклади самопожертви й милосердя являють істинну красу жіночого серця, за словами Пресвятої Діви Марії: «Я – раба Господня. Нехай буде Мені за словом Твоїм» (Лк. 1:38).

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

Дуже добре, але...

21 вересня, на Різдво Пресвятої Богородиці (Другу Пречисту), за православним календарем – день особливого вшанування чудотворного Холмського образу Діви з Дитятком, однієї з найбільших святинь України-Русі й видатної всерхристиянської реліквії. Як і щороку, лучани здійснили хресну ходу до оригіналу знаменитого образу, що перебуває на постійному збереженні в Музеї волинської ікони обласного центру.

Є в Луцьку й невелика дерев'яна церквочка на честь Холмської – з копією чудотворної. Але, на переконання її настоятеля протоієрея Михайла Онищука й численних парафіян, особливо холмщаків родом, такі великі святості достойні значно більшого пошанування. А вже в минулому постійним місцем зберігання цього образу був величний собор у Холмі (нині Республіка Польща). Тож закладини нової храмини було призначено на престольний празник.

Божественну Літургію на критому помості (його спорудили поруч церквочки, знаючи, що прийде багато людей) очолив архієпископ Луцький і Волинський Михайл у співслужінні з настоятелем і місцевим духовенством. За Богослужінням владика виголосив проповідь про свято й будівництво храмів. Він зазначив, що «Божя Матір через цю чудотворну Холмську ікону завжди перебуває серед нас. Вона зіграєва серця, особливо тим, хто був вигнаний зі своїх земель, – холмщакам. Але це – святиня для всіх нас, і Господь дає цей дар чистим серцем». Тому, вшановуючи образ Холмської Богоматері, проявом любові до Неї є велике бажання місцевої громади та всіх небайдужих спорудити храм, продовжив високопреосвященний.

Буває, наголосив архієрей, запитують, навіщо так багато церков будують нині, а відповідь така: храмів повинно бути стільки, скільки потребуватимуть християни. «Хіба добре відкривати заклади, де людей спонукають жити за тваринними інстинктами, де вона втрачає образ і подобу Божу, стає залежною? Звісно ж, ні. Тому-то краще зводити Господню домівку, де б людина відчувала благословення Творця, була щасливою від того, що, вносячи якийсь вклад у будівництво, своїми руками вписує себе до Книги Життя, залишає добрий слід для майбутніх поколінь».

Після Служби Божої владика Михайл заклад перший камінь

майбутньої величної споруди. Освячену капсулу з документом, у якому – інформація про освячення та назву храму, залили бетоном. У цьому дійстві взяли участь луцький міський голова Богдан Шиба, архітектор майбутнього собору Андрій Бідзіля, голова товариства «Холмщина» Микола Онупрійчук та інші.

Потому був згаданий хресний хід до музею, який вирушив звідси й на центральному проспекті Волі зустрівся із процесією, яка йшла від кафедрального Троїцького собору (священнослужителі на чолі з канцлером протоієреєм Миколою Цапом, переважно з Ковельських міського й районного деканатів, викладачі й вихованці Волинської духовної семінарії, багато мирян).

На ґанку музею, де встановили й прикрасили чудотворну, духовенство тричі правило акафіст Пресвятої Богородиці. Протягом богослужіння всі бажачі підходили до святині, прикладалися до неї і жертвували на реставрацію ікон, що зберігаються у цьому закладі.

Цього ж дня на місці майбутнього собору відбулися благодійний концерт і акція «Частина православного серця – самотній дитині». Збирали пожертви сиротам.

Різдво Богородиці, день її Холмського образу пройшли в Луцьку з піднесенням. Але все дається в порівнянні. Можна згадати, як на цей празник збиралися не сотні чи тисячі, а сотні тисяч вірян з усієї Речі Посполитої чи Російської імперії (проезд залізницею до Холма тими днями був пільговий або безплатний). Тепер же вшанування великої святині відзначається радше регіонально. А було б добре, якби групи прочан з усієї України та інших країн організовано прибували до Луцька, якби священники з усіх епархій увесь день безперервно служили біля чудотворної ікони молебні й акафісти. І не тільки на Другу Пречисту. Чому б Луцьку не стати центром паломництва на зразок Ченстохови?

Віктор ГРЕБЕНЮК, Валерія ЛЕСЮК
Світлина Леоніда МАКСИМОВА

До неба піднесемо серця!

Одним із найдавніших монастирів поблизу Луцька була обитель Воскресіння Господнього біля містечка Полонного. Перша літописна згадка про цю місцевість відноситься до 1150 р., наступну маємо з 1262-го, коли в монастирі прийняв чернечий постриг Войшелк, син литовського князя Мендовга. Обитель знаходилася на одному з острівців серед заплави річки Черногузки. Тут, де нині височіє храм Архистратига Михаїла в с. Гірка-Полонка, князі вибудували чернечу святиню. Вона виросла на гірці острівця, відтак стала та місцевість називатись Монастирською Гіркою. Відомо, що в монастирі спасався благочестивий Григорій, про святість якого було відомо в усіх землях Русі-України. Знаємо також, що церква мала благодатну ікону Божої Матері, до якої щороку приходили поклонитись і духовно зцілитись тисячі вірних.

Після унії 1596 р. монастир Воскресіння Господнього занепадає, більше не підтримуваний щедрими жертвами князів, ченці залишають обитель, а храм стає парафіяльним для с. Гірки. Опис майна з 1885 р. свідчить: церква дерев'яна, однобанна, покритва залізна. У ній було немало цінних предметів сакрального українського мистецтва.

У 1943 р. храм загинув у вогні. Після війни на місці монастирської церкви вірними Гірки-Полонки споруджено нову, яку освятили на честь Архистратига Михаїла. Тож усяка згадка про монастир Воскресіння Господнього стерлась у пам'яті народу. І щоб відновити її, архієпископ Луцький і Волинський Михайл благословив щороку 26 вересня знову проводити свято, вже як відпустове, на честь оновлення (освячення) храму Воскресіння Господнього в Єрусалимі, зване *Воскресіння славуше*.

Тож цього дня владика очолив Божественну Літургію у храмі Гірки-Полонки з нагоди і відпустового свята, й дня села та освятив нові куполи. З ним співслужили декан, настоятель парафії протоієрей Володимир Присяжнюк та інше духовенство.

Під час Відправи владика виголосив проповідь про відпустове свято. Зокрема зазначив, що оновлення храму, яке сьогодні відзначаємо, насамперед є нагадуванням для нас про воскресіння Христове. Свята Церква встановлює такі торжества, щоб ми постійно пам'ятали про Всевишнього, ходили до Божого дому і щиро молилися.

«Інколи, забуваючи про храм, починаємо фанатично залежати від матеріального, – підкреслив архієрей. – Однак, працюючи шість днів для своїх потреб, сьомий день слід віддавати Богові». Людина повинна не тільки вміти говорити про Господа, а й самовдосконалюватися, зростати духовно, наголосив архієпископ. Наостанок високопреосвященний нагородив благословенними грамотами Романа Мельника, Володимира Рудецького, Романа Дмитрука, інших благодійників і жертводавців.

У Богослужінні взяли участь голова райдержадміністрації Володимир Демчук, голова апеляційного суду Волинської області Петро Філюк, голова селищної ради Олександр Перванчук, керівник приватного сільгоспідприємства «Рать» Віктор Шумський, інші достойники.

Валерія ЛЕСЮК
Світлина інформаційної служби епархії

ХРОНІКА

Продовження. Початок на 2 стор.

полковник Володимир Грушовичук, особовий склад та інші.

Владика подякував рятівникам за їхню не легку працю й побажав, щоб «Господь, зберігаючи їхні життя, допомагав їм рятувати життя інших людей», подарував вогнеборцям ікону святителя Миколая Чудотворця, а після молебню на Театральному майдані освятив пожежну техніку.

17 вересня настоятель парафії Святої Трійці в Маневичах священник Михайло Мельничук взяв участь у зборах з нагоди цього свята в залі засідань селищної ради. Вітаючи керівників, особовий склад райвідділу головного управління МНС в області, він наголосив, що допомагати один одному – Божа заповідь, і до кожного виклику треба ставитися надзвичайно серйозно. Адже люди, що потрапили в біду, надіються на Бога, працівники ж МНС стають посланцями Його.

У консисторії

17 вересня голова інформаційно-видавничого центру епархії протоієрей Віталій Собко на прохання голови обласної організації Національної спілки журналістів України Михайла Савчака відправив у кафедральному соборі Святої Трійці заупокійну літію по загиблих журналістах. У богослужінні з нагоди Дня пам'яті українських журналістів, які віддали своє життя за правду, долучилися працівники редакції волинських ЗМІ.

Цього ж дня інспектор з питань місійної діяльності консисторії протоієрей Юрій Близнюк взяв участь в урочистому засіданні з нагоди Дня працівників лісу, що відбулося в міському Палаці культури. Священик подякував лісівникам за співпрацю з Церквою, зокрема Колківському лісгоспові, який допоміг у проведенні молодіжного православного табору влітку цього року.

23 вересня віце-канцлер протоієрей Олександр Безкорвайний на запрошення координатора всеукраїнської благодійної акції «Всенародний день батька – 2010» Володимира Редкача взяв участь у круглому столі «Важливість ролі батьківства в сім'ї та суспільстві» у Луцькому Палаці культури. Заслухавши доповідь організаторів заходу про свято, що з нагоди дня батька пройшло на Театральному майдані, о. Олександр наголосив: на проблему батьківства потрібно дивитися з погляду родини. Звичайно, будь-яке свято – це добре, бо приносить радість і гарний настрій людям. Однак щоб чоловік був хорошим главою сім'ї, з дитинства треба привчати хлопчиків до відповідальності, шанувати батьків, любити ближнього свого, виховувати в душі християнських цінностей. Ось тоді ми і матимемо взірцевого тата, підкреслив душпастир.

14 жовтня протоієрей Юрій Близнюк на запрошення міського голови Богдана Шибі взяв участь в урочистій академії у міському Палаці культури, приуроченій 68-й річниці створення Української повстанської армії та Дня українського козацтва.

У Луцькому районному деканаті

22 вересня, у день Знайдення й перенесення мощей святителя Феодосія, архієпископа Чернігівського, владика Михайл очолив Божественну Літургію в Феодосіївському храмі обласного центру. З ним співслужили канцлер протоієрей Микола Цап, ректор Волинської духовної семінарії о. Ігор Швець (настоятель парафії), ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк та інші священнослужителі.

Високопреосвященний виголосив проповідь про необхідність бути гарячим, а не теплохолодним у вірі й громадянській позиції, брати в цьому приклад зі святителя Феодосія. Владика оголосив решту днів вересня в епархії часом молитов за керівників, аби вони стали добрими.

На завершення престольного празника архієрей нагородив благословенною грамотою за особливі старання на Божій ниві скарбника громади Вікторію Наумчук.

У Луцькому міському деканаті

27 вересня, на Воздвиження чесного і животворчого хреста Господнього, архієпис-

Продовження на 5 стор.

ДУХОВНА ШКОЛА

ЮНАЧИМ КРОКОМ

Волинській духовній семінарії – 20 років із часу відновлення

За свою історію, що починається з 1796 року, цей заклад пережив декілька хвиль закриття та відродження. Востаннє його було закрито за хрущовських гонінь. На початку 90-х років у нашому краї поширився рух за національно-

вона вручає найкращим студентам іменні стипендії в пам'ять про свого батька.

У 2004 році в нашій Церкві відбулася реформа духовних шкіл, до навчальної програми додалося чимало предметів богословського та світ-

подь допоміг нам у цьому, посилав добродійців, які сприяли будувати приміщення, розпочати внутрішні роботи. Корпус розрахований на 120 чоловік, які там вчитимуться, і проживатимуть. Для них буде створено всі умови в одному корпусі: і класи, і бібліотека, і їдальня та ін. У міру щедрості жертводавців і з Божою поміччю будемо якнайшвидше втілювати це в життя.

Протягом багатьох років незмінною традицією духовного закладу є щоденна Божественна Літургія в семінарському храмі. За словами о. Ігоря, першочергове завдання ВДС – навчити студентів розуміти важливість молитви. Лише через молитву, піст, боротьбу зі спокусами можна наблизитися до Господа й стати справжнім пастирем. У цьому вихованцям також допомагає семінарський статут, якого намагаються дотримуватися чітко, без заперечень.

Сьогодні Волинська духовна семінарія наближається до отримання статусу академії. Працює п'ять кафедр, кожна з них очолює кандидат богословських наук (а їх нині у штаті дванадцять), світську – очолює кандидат філософських наук. Кафедри ведуть контроль за написанням бакалаврських робіт, відповідають за проведення конференцій, яких протягом двох останніх років відбулося п'ять, у т. ч. дві міжнародні. Видано чотири збірники доповідей на них.

З 2007 року випускники семінарії, захистивши дипломну роботу, отримують ступінь бакалавра богослів'я.

Почесним для закладу є викладання правлячого архієрея, а також єпископів Вінницького і Брацлавського Онурія та Тернопільського і Буцацького Нестора. Владика Михайл є не тільки викладачем семінарії, а й дієвим покровителем. За словами отця ректора, високопреосвященний приділяє багато уваги семінарії: цікавиться життям студентів, рівнем викладацького складу, шукає спонсорів, щоб добудувати новий корпус, капітально відремонтувати старий, поліпшити побутові умови семінаристів.

Нині вихованців ВДС менше, ніж у дев'яності роки, але цього річ тут навчаються й іноземці: з Бразилії та Парагваю.

Студенти активно співпрацюють із Молодіжним православним братством Преподобного Миколи-Святоші, князя Луцького. У стінах за-

Без семінаристів не обходиться хресна хода

церковне відродження. Богослужіння рідною мовою, відродження семінарії – ось те бажане та довгоочікуване, чого прагнула українська душа.

Коли в 1992-му постав Київський Патріархат, першими вихованцями його Волинської семінарії стали учні-патріоти, які прийшли до рідної Церкви, залишивши ВДС Московського Патріархату. Це Віталій Красій, Ігор Матіяшук, Ярослав Місюк, Андрій Ткачук, Віталій Шопулко. Першими викладачами стали протоієрей Іван Кравчук, Миколай Бочкай, Анатолій Ліпчик. Керуючим епархії призначено архієпископа Спиридона (Бабського).

За короткий час вдалося відремонтувати навчальний корпус, актовий зал, бібліотеку, їдальню, житлові приміщення. Україномовної літератури не було, тож викладачі самі склали конспекти, перекладали з російської на українську підручники. Згодом до фонду бібліотеки почали надходити книги: деякі закупила семінарія, ще інші – передавали люди з домашніх книгозбірень, а найбільше надходило з діаспори. Місцем для богослужбової практики семінаристів стала Преображенська церква (нижній храм кафедрального собору Святої Трійці).

Перший випуск у семінарії відбувся 1995 року. Двадцять чотири вихованці богословського відділу й одинадцять регентського покинули її стіни, щоб нести у світ Слово Боже. П'ятеро з них продовжили освіту в Київській духовній академії, двоє – Ігор Матіяшук та Віталій Шопулко – стали викладачами.

Уже з перших днів створення Волинської семінарії студенти беруть активну участь в культурно-релігійному житті краю: виставки, лекції, екскурсії, презентації книг, вечори-зустрічі з видатними церковними ієрархами Патріархом Філаретом (Денисенком), митрополитом Яковом (Панчуком), першоієрархом УПЦ в Канаді митрополитом Васи́лієм, отцем-доктором Степаном Ярмусем, громадськими діячами, істориками, письменниками. Також семінаристи завжди є учасниками державних свят, щорічних Шевченківських академій, вечорів, присвячених Лесі Українці, Іванові Франку, світлій пам'яті ієрархів нашої Церкви митрополита Никанора (Абрамчука), архієпископа Ігоря (Губи), єпископа Платона (Артемюка).

Важливою подією в житті ВДС стало заснування при ній 1997 року наукового товариства ім. Митрополита Полікарпа (Сікорського), яке згуртувало семінаристів, здатних до наукової праці. Друкованим органом товариства був журнал «Волинський православний вісник».

Великим меценатом семінарії є донька священника з Волині о. Йосипа Васи́ліва пані Любов Василів-Базюк. Щоразу, перебуваючи на Волині,

цького спрямування. Це правознавство, історія церковної архітектури, риторика, культура мови, українознавство, джерелознавство, методика викладання основ християнської етики, історія філософії, політологія, соціологія, психологія та інші. До збільшення кількості дисциплін у ректора протоієрея Ігоря Швеця своє ставлення. Важливо, щоб знання з цих предметів були необхідні студентам, щоб вони змогли застосувати їх у житті. Бо головне завдання для семінарії – виховати благочесного священника.

Нині студентам учитися набагато легше, адже викладачі подбали, щоб кожен мав готовий дру-

Лекцію читає ректор протоієрей Ігор Швець

кований конспект, за яким можна підготуватися до навчання, з'явилась україномовна література, є свій сайт в інтернеті, комп'ютери.

2005 рік став для духовної школи найважчим. У ніч на 31 березня пожежа знищила половину навчально-житлового корпусу. На щастя, вдалося вберегти декілька класів, оргтехніку, бібліотеку, ікони, господарський та навчальний інвентар. Слава Богу, жоден вихованець не залишився без даху над головою і навчання в семінарії не припинилося.

Архієпископ Михайл згадує:

– Коли сталася ця трагедія, я найбільше переживав за здоров'я студентів. Дякувати Богові, ніхто не постраждав. Спочатку була тривога й скорбота, а потім – внутрішній спокій. Якраз напередодні йшла мова про реконструкцію семінарії, капітальний ремонт, а на це потрібно було багато коштів. А коли скоїлася пожежа, постала гостра потреба будувати новий корпус. Гос-

кладу функціонує Центр християнського виховання дітей і молоді.

Із часу відродження семінарію закінчили близько 1500 молодих людей. Окрасою та гордістю ВДС є випускники, котрі тепер очолюють епархії. Це, зокрема, єпископи: Сумський і Охтирський Мефодій (Срібняк), Полтавський і Кременчуцький Федір (Бубнюк) – голова синодального управління у справах молоді, Дрогобицький і Самбірський Матфей (Шевчук), Кіровоградський і Голованівський Марк (Левків), Дніпропетровський і Павлоградський Симеон (Зінкевич), Чернівецький і Кіцманський Марк (Гринчевський).

Незламність духу, щира любов до Бога, до рідної землі є міцним оплотом Волинської духовної семінарії. А її вихованці готові нести Слово Боже до сердець українців.

Валерія ЛЕСЮК, Андрій ГНАТЮК
Світлина з архіву ВДС

МИСТЕЦТВО

ТІ, ЩО МОЛЯТЬСЯ

Архієрейському хору «Оранта» – 20 літ

Він об'їздив пів-Європи, його гаряче вітали у найпрестижніших залах, з ним благоговіли у найбільших храмах. Мовою співу цей колектив зумів розкрити тисячам іноземців сокровенні глибини української душі, показати світу велич

Художній керівник і головний диригент Василь Мойсіук
Світлина Олександра Більчука

і багатство рідної культури. Але чи не найбільша його місія тут, на Волині, де він воедино зливається зі своїм народом, багатоголосся відлунює в серцях християн і під склепіннями старовинного храму потужним мелодійним струменем зливає до Самого Бога.

Двадцять років з молитвою. За цей час «Оранта» виростає від невеличкого колективу до потужного професійного хору, який отримав статус архієрейського. А все починалося 1990 року. Тоді відроджувалася наша Церква, і для повноцінного її існування потреба в професійному хорі стала особливо відчутна. Тим більше в Луцьку, давньому центрі православної віри. Створювати хор почав викладач педагогічного училища Олександр Головерса, який хотів долучитися до становлення Української Православної Церкви. І хор цей мав співати Службу українською мовою. А ще це мав бути загальноміський хор.

– Це були часи, коли в Україні й Луцьку, зокрема, набрав обертів Народний Рух, – згадує пан Олександр. – Його керівники вирішили на мітингах збирати гроші для ремонту Хрестовоздвиженської церкви. Я тоді прийшов до старости і сказав, що на ремонт гроші не буду давати, а хочу тут організувати церковний хор. Він погодився. І я почав по музичному й педагогічному училищах шукати талановиту молодь з гарними голосами і запрошувати їх.

Створення такого хору стало початком відродження української православної церковної музики в нашому краї. Це було повернення шедеврів Березовського, Бортнянського, Веделя, каже заслужений діяч мистецтв України, голова Волинського осередку Національної спілки композиторів України Віктор Тиможинський. Якщо раніше ми чули виконання духовних піснеспівів аматорськими колективами, то тепер їх красу міг донести професійний хор.

Саме в Хрестовоздвиженському храмі вперше і зазвучала «Оранта». Олександрові Йосиповичу вдалося-таки зібрати однодумців. А на керівника запросив молодого хормейстера Василя Мойсіюка. Назву колективу придумували разом.

– Я запропонував назвати хор «Оранта», – каже Олександр Головерса («Оранта» – «Та, яка молиться») – один із основних типів зображення Богоматері з піднесеними руками, що символізують її заступницьку молитву). І ось уже 20 років славнозвісний хор молиться з великою волинською паствою.

Через місяць хористи співали Літургію на престольному празнику в Хрестовоздвиженському храмі. Їх потім було багато, як і світських концертів, але перший виступ запам'ятався на все життя.

Проте непросто було співати в не пристосованому для цього приміщенні, адже в перебудованій під планетарій церкві вся акустика була знищена, ділиться спогадами старійшина «Оранти», соліст хору з 1990 року Валерій Павлічук. До того ж, не було літургійних нот. Ні в музичних училищах, ні в консерваторії не навчали духовної грамоти, не розуміли духовних піснеспівів, ніде не пояснювали їх глибинно-

го змісту. Перші Служби «Оранти» складалися з творів різних авторів. Але волинська паства і та діаспора, яка пов'язує себе з Волинню, відчула: це їхній хор. І допомога не забарилася. Знайшлися ноти Володимира Тележинського, видані в 30-х роках. І вони стали літургійною основою «Оранти».

– Безумовно, що ми одразу почали співати Літургію українською мовою, – згадує незмінний керівник хору, заслужений діяч мистецтв України Василь Мойсіук. – І люди нам стали приносити тексти й ноти, які в них зберігалися. Також надсилала діаспора з Канади й Австралії. Сам я, якщо чесно, не знав Літургії, тому користувався Требниками, вивчав і поступово набиралася досвіду. Тепер співати їй не так уже й складно, але завжди відповідально.

Духовний репертуар «Оранти» поповнювався й надалі. Знайшлися й сучасники, які цілком вдало реалізували себе в духовній музиці. Один із них – уже згаданий Віктор Тиможинський, чий твір співає цей хор.

– Свого часу, – розповідає композитор, – я випадково знайшов тексти нашого знаменитого Данила Братковського, і це відкрило цілу епо-

Хор «Оранта» – в Німеччині
Світлина з архіву колективу

ху, і написав свої твори. Для цього потрібно було слухати, адже записів не існувало. І я досить багато часу проводив у Троїцькому соборі – слухав спів «Оранти».

Слава про хор поширилася дуже швидко. Спочатку він виступав по Волині, брав участь у відзначенні видатних подій, в утвердженні української державності. А згодом колектив стали запрошувати за кордон.

– Це був час великого піднесення патріотичного, національного. Ми співали в багатьох місцях – і на вулицях, і в залах, на перепохонаннях, важливих заходах, – згадує Василь Мойсіук. – Як от відкриття 1991 року пам'ятника полеглим козакам на полі Берестецької битви. Прибули Патріарх Мстислав, тодішній Голова Верховної Ради Леонід Кравчук. Ми співали там Службу Божу і в кінці вперше виконали Гімн України. Хочу ще згадати інтронізацію Патріарха Володимира, де ми співали Літургію в Софійському соборі. І згадую слова учасника нашого хору, заслуженого артиста України Михайла Лазуки: «Знаєш, Василю, багато хто і де співав, але можу сказати, що я співав соло в Софії».

Хор співслужив із шістьма архієреями волинської кафедри. За всю історію його учасниками були 59 чоловік. А його багатоголосся що далі, то більш відшліфоване.

– У нас тепер досить великий репертуар, – ка-

же заступник керівника «Оранти» Інна Тузова. – Але є такі твори, які виконувати подобається найбільше. Це «В молитвах неусипающою» Сергія Рахманінова, «Слиши, дщи і виждь» Артема Веделя, «Не отвержи мене во время старости» Максима Березовського...

Інна розповідає, що з трепетом ходить і на репетиції, і на Літургії. Це відповідально, це надзвичайно цікаво, і глибоко всередині. Це внутрішній стан, який ніде не може розкритись так, як на хорі, на Службах.

Не уявляє свого життя без «Оранти» й інша солістка, яка співає в ній з 1994 року, – Лариса Гнатюк. Каже, «якби сказав хтось, що мене тут більше нема, що я не буду ходити на відправи, не повірила б. Бувають випадки, що в неділю часом не йдеш на Літургію і думаєш: як це? Дзвони дзвонять, а я вдома, а мене там немає на хорах, як не в «Оранті», не служу Богові. Це дуже важко. Ми співаємо й обробки українських пісень, сучасну музику, але все-таки зачіпає більше духовна. Там є такі твори, що можна просто плакати. Душа болить, розривається, і духовний твір не порівняєш усе-таки зі світським.

Тепер жодну недільну чи святкову службу в Свято-Троїцькому соборі Луцька не можна уявити без «Оранти».

– Це допомагає нам молитися, прославляти Бога, – мовить архієпископ Михаїл. – Вони не зосереджуються лише на професійному виконанні, а самі – глибоко віруючі люди. Співці приходять на Сповідь, причащаються. Мені особисто їх спів сприяє молитися, і я впевнений, що така молитва угодна Богу і така молитва почута Богом.

Сьогодні «Оранта» – велична хорова постать, без якої неможливо уявити мистецьку Волинь.

І коли в собор на молитву заходять, наприклад, учасники міжнародного фестивалю «Поліське літо з фольклором», Луцьк має чим подивувати гостей – «Орантою», яка органічно вплітається в канву світового мистецтва.

Задум Олександра Головерси збувся. Його творіння живе на повну силу. І хоча відтоді «Оранта» більше асоціюється як церковний хор, у них багатющий репертуар і світської української музики. За 20 років вийшло три компакт-диски – богослужбових піснеспівів, народних пісень тощо.

Андрій ГНАТЮК, Валерія ЛЕСЮК

Продовження. Початок на 2, 4 стор.

коп Михаїл очолив Божественну Літургію у Хрестовоздвиженській церкві Луцька з нагоди храмового свята. Із ним співслужили канцлер о. Микола Цап, настоятель парафії протоієрей Василь Ключак та інше місцеve духовенство.

Під час Служби Божої владика промовив слово, у якому зазначив, що відколи віднашли хрест Господній, минуло багато часу. Проте нічого по суті не змінилось. Як і колись, так і сьогодні є люди, які не шанують хреста. Насамперед знайдення і представлення хреста – це для нас заклик до щирої молитви та ревної віри, підкреслив архієрей. Ісус Христос настільки возлюбив людей, що постраждав на хресті заради нашого спасіння, тому ми повинні проявити любов і до Нього. Як саме? Насамперед полюбити ближнього свого. «Потрібно змінитися, стати новими людьми, – наголосив архієпископ. – Нехай надалі наш життєвий принцип буде таким: хай мій сусід живе краще, заможніше, ніж я. Бо любов не задрить, довготерпить, милосердуює».

За Богослужінням високопреосвященний нагородив благословенною грамотою мецената храму Олега Кошуркевича за допомогу в його розбудові.

У Нововолинському деканаті

17 вересня настоятель Воздвиженської парафії в Нововолинську протоієрей Віталій Голян освятив неврологічне відділення центральної міської лікарні на прохання його завідувачки Оксани Крижанівської. Вітаючи медперсонал із подією, священник побажав їм великого терпіння, Божої благодаті, смирення й сили у нелегкій, але благородній справі – лікуванні хворих і догляді за ними. На пам'ять душпастир подарував відділенню ікони Господа Ісуса Христа та Його Матері «Невпівана Чаша», а працівникам і пацієнтам – образки Спасителя. Церковний хор проспівав многоліття учасникам свята.

27 вересня парафія під час свого престольного празника відзначила першу річницю освячення храму. Літургію очолив декан протоієрей Стефан Фульмес. Із ним співслужили настоятель, духовенство Володимирських та Іваничівського деканатів. До Богослужіння долучилися представниці Союзу українок, члени Братства ветеранів ОУН-УПА та інші достойники.

У капеланській службі

30 вересня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл очолив престольне свято храму Мучениць Віри, Надії, Любові і матері їхньої Софії, що на території Луцького біотехнічного інституту. Із владикою співслужили віце-канцлер, старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний, настоятель священник Андрій Ротченков та інші священнослужителі. Із ними також молилися ректор Григорій Стеценко, проректор Надія Стеценко, парафіяни. За Богослужінням владика виголосив слово, у якому зазначив, що, вшановуючи цих мучениць, ми найперше розмірковуємо над їхніми іменами. Так називаються головні християнські чесноти. Усі ж вони зводяться до одного – до любові. «Любити потрібно так, щоб не зуміти скривдити, – сказав архієрей. – Якщо любиш природу – не ламай дерев, любиш тварин – не бий їх, любиш людину – намагайся навіть словом не образити її». Отоді людина почуватиме себе щасливою й ітиме правильним шляхом до Царства Небесного, зауважив архієпископ. Свято прикрасив виступ дітей парафіяльної школи, які привітали присутніх віршами та інсценівкою.

1 жовтня помічник володимирського районного декана протоієрей Микола Гнайло на запрошення командира 59-го зенітно-ракетного полку, розташованого у Володимирі, полковника Сергія Кузміна побував на черговому урочистому зібранні цього військового формування. Душпастир виступив перед особовим складом зі словом, у якому побажав воїнам чистого неба – і того, що над нами, яке належить охороняти зі зброєю в руках, і неба духовного, якого слід пильнувати, як мовить Святе Письмо, з «мечем духовним».

12 жовтня о. Олександр Безкоровайний взяв участь в урочистостях з нагоди осін-

Закінчення на 6 стор.

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2, 4, 5 стор.

нього призову до Збройних сил України. Заходи відбувалися у Волинському військовому комісаріаті та міській раді за участі представників влади, керівництва військоматів, батьків. Відправивши молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком доброї справи, душпастир побажав майбутнім воїнам «бути подібними до старозаповітних захисників рідної землі, котрі відзначалися високою мораллю», окропив призовників освяченою водою та подарував образки великомучениці Варвари.

14 жовтня, на Покрову Пресвятої Богородиці, що традиційно є святом українських арміїців, у Волинському обласному ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою, якому виповнюється десять літ, відбулася посьвята в ліцеїсти. Першокурсники дали урочисту обіцянку на вірність народові України і своєму навчальному закладові. Канцлер епархії протоієрей Микола Цап, який здійснює духовну опіку над вихованцями, звернувся до них із душпастирським словом, закликавши завжди пам'ятати Господа на всіх життєвих путях.

16 жовтня в луцькій гімназії № 4 урочисто відкрили Школу шляхетних українців. У заході на запрошення обласного Союзу українок взяли участь архієпископ Михаїл, священник Михайло Савка, який духовно опікується закладом, і хор Центру християнського виховання дітей і молоді нашої епархії під керівництвом Тетяни Толочко.

Вітаючи присутніх із подією, високопреосвященний наголосив, що заклад, який, за словами голови волинських союзників Любові Ганейчук, прагне відновлювати українські стародавні традиції, є надзвичайно важливим для виховання духовно-культурних особистостей.

Відвідини музичної школи

30 вересня владика Михаїл, ректор семінарії протоієрей Ігор Швець, священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці взяли участь в урочистості Луцької музичної школи № 1 з нагоди присвоєння закладу імені Фридерика Шопена. Водночас тут відзначали Міжнародний день музики, День учителя, відкрили в холі погруддя видатного композитора й провели посвячення в першокласники. Владика із духовенством відправив молебень за них (до якого долучився римсько-католицький єпископ Маркіян Трофим'як) і звернувся до присутніх із вітальним словом, побажавши учням наполегливою працею розвинути свій талант, даний їм Богом. Після цього дітям було подаровано образки.

Богослов і священник

3 жовтня викладацький склад Волинської духовної семінарії поповнився ще одним священником. Правлячий архієрей під час недільної Божественної Літургії у соборі Святої Трійці висвятив у пресвітерський сан завідувача кафедри церковного права диякона Володимира Вакіна.

Двадцятисемирічний душпастир народився в Луцьку, навчався у нашій семінарії, викладаючи одночасно християнську етику в школі-інтернаті обласного центру. На IV курс перевівся до Київської духовної семінарії, яку закінчив 2005 року. Кілька літ очолював відділ таборів та паломництва Синодального управління у справах молоді. Після завершення навчання в Київській духовній академії у 2009-му захистив кандидатську дисертацію «Практика та традиція церковного суду в житті Київської митрополії (988–1917 рр.)». Викладав: у православній богословській академії столиці – історію Помісних Церков, Орієнтальних Церков, в аспірантурі – православну психотерапію. Пізніше в академії був завідувачем і викладачем кафедри церковного права.

2010 року богослова зараховано до педагогічного колективу ВДС, де він став завідувачем кафедри церковного права, викладачем цієї дисципліни й основного богосл'яв.

У Раді Церков

4 жовтня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл взяв участь у зустрічі голови облдержадміністрації Бориса Клімчука з очільниками релігійних організацій на-

— СВЯТИНІ ВОЛИНИ

З турботою про німців

1 жовтня архієпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив каплицю Великомученика й цілителя Пантелеймона, споруджену на території Горохівського психоневрологічного інтернату для інвалідів. Із ним співслужили декан протоієрей Андрій Сидор, капелан інтернату протоієрей Роман Янів, місцеве духовенство. У богослужінні взяли участь голова райдержадміністрації Леонід Андрійчук, голова райради Ярослав Довгополов та інші поважні особи.

Після відправи владика подякував директорці інтернату Юлії Ковальчук за ініціювання будівництва святині та всім, хто долучився до її спорудження. Архієрей побажав, щоб кожен, хто йтиме повз каплицю чи зупиниться тут для молитви, отримав те, що проситиме. «Нехай Господь укріпляє, оздоровлює, оберігає усіх, хто звертатиметься до Нього по допомозі», – зазначив високопреосвященний.

Підопічні інтернату, зодягнені у святкові вишиванки, радо зустрічали архієпископа Михаїла. На згадку про себе подарували задушевний концерт: читали поезію та співали пісень. Владика окропив усіх присутніх освяченою водою й оглянув корпус закладу, зайшов у кімнати мешканців, знайшовши для кожного чуйне архіпастирське слово.

Починаючи з 1992 року, священнослужителі Київського Патріархату щиро переймаються долями інтернатівців, турботливо дбають і про духовне. Щороку сповідають їх та причащають.

На День людей похилого віку, а також на День інваліда допомагають матеріально: чи то коштами, чи продуктовими наборами. Такій тісній співпраці завдячують, насамперед, колишній директорці цього закладу Галині Козловій.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина інформаційної служби епархії

Торжество в Маневичах

30 вересня парафія Святої Трійці в Маневичах відзначила 10-річчя та престольний празник храму, який вона будує на честь мучениць Віри, Надії, Любові та Софії. Радість урочистості доповнили освята спорудження дзвіниці та прибуття ковчежця з частинкою мощей святителя й чудотворця Миколая, архієпископа Мирлікійського (святиня постійно зберігається в кафедральному соборі Святої Трійці й інколи з благословення архієпископа Луцького і Волинського Михаїла вшановується в інших храмах нашої Церкви).

Напередодні, 29 вересня, мощі зустріли на околиці селища миряни на чолі з деканом протоієреєм Андрієм Закидальським. Священики пронесли реліквію хресним ходом до Троїцької каплиці (тимчасового храму), де відправили Вечірню з акафістом святому.

Вранці відбулося урочисте Богослужіння. З о. Андрієм співслужили камінь-каширський декан протоієрей Володимир Мицько, любешівський – протоієрей Юрій Устимчук, настоятель парафії священник Михайло Мельничук, інші священнослужителі нашої, а також Рівненської епархії. Піс-

ля Літургії було вручено благословенні грамоти: архієрея – церковному хорові (регент Леся Шуляк) і скарбнику громади Вірі Поліщук, декана – Миколі Лозовику та майстрам, які працюють на будівництві Божого дому, – Іванові Скочку, Олександрові Рибалку, Володимирові Красьосі. До речі, Службу Божу місцеві співці поперемінно співали з хором Михайлівського храму Кузнецовська Рівненської епархії.

На святковій відправі побував місцевий римсько-католицький священник Андрій Квічала, який привітав громаду і склав жертву на зведення храму.

Після молитви в церкві навколо неї було проведено традиційну хресну ходу, душпастирі поблагословили будівництво дзвіниці, ініціатор і проєктант якої – Юрій Бортнік.

Ковчежця із мощами перебував у каплиці три дні. Щодня чудотворцеві тричі служили акафіст. Віруючі не тільки з Маневич, а й із навколишніх сіл приходили, щоб приклясти до святині. За словами настоятеля парафії, вони, «відчуваючи благодатну атмосферу, були дуже зворушені, підходячи до мощей, не стримували сліз розчулення».

Протягом цих днів через заступництво святителя сталося кілька чудес. Про це читайте в публікації Андрія Гнатюка «Дарунки святого Миколая» на стор. 8.

Валерія ЛЕСЮК, протоієрей Віталій СОБКО. Світлина Андрія РЕЛЯ

шого краю – членами Волинської ради Церков (ВРЦ). На прохання інформаційної служби епархії владика повідомив, що пан Борис розповів учасникам зібрання про соціально-економічну ситуацію в області, подякував за міжконфесійний мир, маючи на увазі насамперед православних, попросив релігійних діячів не піддаватися на спокуси втягування релігійних спільнот у політичну боротьбу на місцевих виборах. Щодо останнього владика Михаїл зазначив, що Церква, як і раніше, буде діяти згідно зі своїми канонами й відповідно до статуту.

Було обговорено пропозицію євангельських християн-баптистів провести спільний захід подяки Богові за все, зокрема за непоганий цьогорічний урожай на Волині, незважаючи на посуху. Учасники зустрічі схвалили цю ідею і доручили робочій групі ВРЦ працювати над її втіленням.

Будьте берегинями

9 вересня високопреосвященний Михаїл відправив молебень у кафедральному соборі Святої Трійці за здоров'я організаторів та учасників VI міжнародного фестивалю українського фольклору «Берегиня». Вітаючи присутніх, владика пояснив значення слова «берегиня» у його християнському змісті. Зокрема, зазначив, що здавна в українській культурі воно асоціюється з жінкою, яка береже традиції, є турботливою матір'ю і дбайливою господинею. Архієрей закликав мистецькі колективи й надалі популяризувати і зберігати українську народну культурну спадщину, «щоб Господь завжди допомагав і благословляв у цій справі».

У Ковельському районному деканаті

10 жовтня в с. Дубівка відбулася нерядова подія. Після Літургії парафіяни церкви Великомученика Юрія Переможця на чолі з настоятелем протоієреєм Іваном Бонисом рушили хресним ходом до пам'ятного хреста, що в центрі села. Тут о. Іван відправив молебень за подорожуючих – автомобілістів та пішоходів. Священик повідомив інформаційній службі епархії, що ця ділянка шляху доволі небезпечна, бо часто тут кояться дорожньо-транспортні лиха. Тому люди прийшли до хреста помолитись і попросити в Господа милості й заступництва.

Під час богослужіння душпастир виголосив слово про обережність на дорозі. Зазначив, що треба бути уважнішими на автошляхах і ніколи не забувати про Всевишнього. Рушаючи в путь, водій мусить прочитати (проказати) молитви або ж замовити молебень за здоров'я, адже тільки з Божою допомогою ми можемо бути безпечними.

З днем ангела!

13 жовтня, у день пам'яті святителя Михаїла, першого митрополита Київського і всієї Руси, епархія відзначила день ангела архієпископа Луцького і Волинського Михаїла. З цієї нагоди у кафедральному соборі відправили Божественну Літургію та подячний молебень. Із владикою співслужили канцлер протоієрей Микола Цап, ректор семінарії протоієрей Ігор Швець, декани епархії.

Після Богослужіння о. Микола від імені духовенства привітав високопреосвященного зі святом і подякував йому за плідну працю на духовній ниві. «Особливу увагу владика приділяє церковній дисципліні, освіті духовенства, збільшенню чисельності парафій та відродженню монастирів. З часу його призначення на Волині зареєстровано 97 нових парафій, освячено 49 новозбудованих храмів, 47 місць освячено під будівництво нових церков Стараннями архієпископа зведено новий корпус семінарії». Також канцлер нагадав, що завдяки зусиллям архієрея цьогоріч уперше запрацював епархіяльний молодіжний табір.

У відповідь на такі теплі слова іменник подякував за вітання та молитви й наголосив: щоб духовно удосконалюватися, людині потрібно вчитись у своїх небесних покровителів. «Хай добрих справ буде більше, бо хто старається – тому Бог допомагає, хто падає – того підіймає».

Інформаційна служба епархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті Pravoslavja.lutsk.ua

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

ВІВЧАЄМО РІДНУ МИНУВШИНУ

До 125-річчя Михайлівської церкви в Промені (Пілганові)

Неподалік від Луцька знаходиться наше невелике мальовниче село Промінь. Таку назву воно отримало тільки у 1964 році, а до того називалося Пілганів (інші давніші варіанти – Пулханів, Пулганів). Перекази свідчать, що назва походить від імені татарського воєводи Пулхана, який перебував тут із військовим загonom за часів монгольської навали. Перша письмова згадка про Пілганів – 1451 року.

У нашому селі діє храм Архистратига Михаїла, він має давню історію. Її настоятель протоієрей Володимир Дрозд докладає багато зусиль для розбудови церкви, вивчення її історії. Активними помічниками священика є учні краєзнавчого гуртка Промінської школи.

Довгий час не було достовірних відомостей про дату заснування церкви. Роком побудови нинішнього храму документи називали 1885 рік. Однак був ряд чинників, які свідчили, що храм набагато давніший.

Опрацюючи літературу з історії Православ'я на Волині, зокрема монографії Володимира Рожка, вдалося виявити такий факт: «1760 року коштом уніатського єпископа Рудницького зведено храм Різдва Пречистої Богородиці у містечку Полонному (с. Полонка), до якого згодом були приписані церква Св. Михаїла в с. Пулганів та вірні сіл Коршовець, Голишів, Новостав, Вербаїв».

Вивчаючи архівні матеріали, вдалося ознайомитися з «Описью Луцького повіта села Пулганов Церкви Свято-Михайловской описаним имуществом...» за 1806 рік. Це надзвичайно цікавий та важливий документ, бо в ньому чітко вказано дату заснування храму – 1683 рік. Його побудовано за кошти парафіян.

Наступним етапом вивчення архівних ма-

теріалів стало ознайомлення із записами «Клирикових ведомостей церквей Луцького уезду» за різні роки, їх порівняння й аналіз.

Записи 1820 року повністю підтверджують дані 1806-го, а в 1851 році повідомляється, що Свято-Михайлівський храм с. Пілганів приписаний до Церкви Різдва Пречистої Богородиці в Полонному.

Цікаву інформацію подають «ведомости» за 1880 рік. Виявляється, що 9 травня 1878 року церква горіла. Можливо, пілганівцям удалося врятувати свій храм від вогню і постраждала якась його частина. Проте потрібно було звести нову будівлю, бо з часу заснування пройшло вже майже 200 літ. Вказується й дата побудови нової церкви – 1885 рік. Документи підтверджу-

ють, що 1882 року видано дозвіл на будівельні роботи «Церковно-строительным присутствием». Храм був дерев'яний, на кам'яному фундаменті, покритий залізом із міддю, мав таку ж саму дзвіницю.

У Першій світовій війні Волинь стала ареною боїв росіян із німцями й австрійцями, внаслідок чого зазнала великих матеріальних збитків та руйнувань. Але Пілганівська церква лишилась неушкодженою. Слово Боже лунало тут і в часи лихоліть Другої світової.

З 1956 року одночасно на Пілганівську й Луцьку парафії прийшов священик Юрій Ковальчук. Відправа у храмах здійснювалася по чергово – через неділю. Так тривало до 1959 року, пізніше церкву закрили і богослужіння проводити заборонили. Ключі від храму були в людей, і перед великими релігійними святами старші жінки приходили прибирати в Божому домі, витирали ікони, прикрашали їх чистими вишитими рушниками.

Починаючи з 1988 року, більшовицька влада започаткувала в ході «перебудови» зворотний процес – почали відкривати церкви, до того зняті з реєстрації. У 1989 році в області відкрили 51 храм, серед них і в нашому селі. Після 30 літ заупустіння потрібно було багато зробити, щоб відновити святиню.

Ось уже майже 9 років у Михайлівському храмі служить протоієрей Володимир Дрозд, за цей час він здобув авторитет і повагу серед парафіян. Він сам живе за християнськими чеснотами і людей цього навчає. Віряни дуже вдячні отцю Володимирові за ініціативність та підтримку в ремонті храму, який є пам'яткою архітектури кінця XIX ст. Під час зовнішнього ремонту замінили старі дерев'яні куполи на нові – позолочені. Навколо храму і частину церковного подвір'я викладено бруківкою, приведено до ладу цоколь, оновлено під'їзд до святині.

Олена ДАРМОВІС, учителька основ християнської етики. Світлина Юрія КУЧМИ

Творімо!

14 жовтня, на свято Покрови Пресвятої Богородиці, архієпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив скит Святого Духа чоловічого монастиря Святителя і чудотворця Миколая Мирлікійського, що в с. Жидичин Ківерецького деканату. Із владику співслужили віце-канцлер єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний, декан кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку протоієрей Микола Нецькар, намісник обителі ігумен Константин (Марченко), скитоначальник ієромонах Іов (Богуш), інші священнослужителі. У святі взяли участь багато мирян, зокрема жидичинський сільський голова Олег Данкевич, представники козацьких організацій.

За Богослужінням архієрей подякував усім жертводавцям та будівничим скиту й зазначив, що сьогодні ми напрочуд сильно відчуємо покров і захист Божої Матері, адже відроджуємо свя-

тину тисячолітньої давності. Скит – це те місце, де «монахи можуть повніше виразити покликання й спробувати себе у різних монаших подвигах». Високопреосвященний закликав присутніх «залишити після себе добру пам'ять, вносячи й свою лепту в будівництво святині, щоб нащадки могли нами пишатися».

З благословіння Патріарха Філарета архієпископ Михаїл нагородив орденами жертводавців: Володимира Перчука, Миколу Барабаша, Романа Бондарука, Миколу Салівончика, Степана Ковальчука, Олега Данкевича.

Урочистості додала посвята в козаки, яку провели неподалік скиту. Як зазначено на сайті жидичинської братії Chernectvo.org, козаки дивували присутніх умінням стріляти з гармат, лука. Охочих пригощали справжнім кулешем.

І хоча облаштування скиту ще не завершено, впевнено можна говорити: православна Україна відродила ще одну древню святиню, а монахи – місце, де зможуть проводити усамітнене молитовне життя.

Валерія ЛЕСЮК. Світлина Ігоря САЦИКА

Продовжуючи традиції

14 жовтня парафія Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького районного деканату на престольне свято свого храму відзначила 70-річчя від першого Богослужіння і 75 літ з дня початку будівництва церкви. Під час празника архієпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив капсулу, яку було закладено у фундамент майбутньої дзвіниці великомученика

Юрія Переможця. Із архієреєм співслужили декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель протоієрей Михаїло Бучак та інше духовенство. В урочистості взяли участь заступник голови районної ради Данило Безушко, сільський голова Ігор Ярмольський та багато мирян.

За Божественною Літургією владику виголосив слово про духовну силу. Зокрема зазначив, що освячення дзвіниці, яка постане у вигляді ротонди (круглої споруди), є продовженням вікових християнських традицій, що існували на цій землі. Адже ще живі ті, хто зводив нинішній храм, бажаючи служити Богові й ревно захищати православну віру. Тому й нам потрібно йти їхніми стежками і вкладати душу й сили у будівництво. «Щоб цей дзвін закликав не тільки до молитви, а й відводив нас від усіх бід й проганяв бісівські напасті, що виникатимуть на нашому шляху», – наголосив архієпископ.

Після відправи благословенними грамотами архієпископа Михаїла було нагороджено меценатів та будівничих Олександра Кравченка, Юрія Богдановича, Тетяну Валенську.

До цієї дати з ініціативи голови ради ветеранів Василя Романчука та керівника луцького хору «Посвіт» Ростислава Кушнірука видано книгу про село.

Привітати зі святом усіх присутніх прийшли й вихованці місцевого НВК «Лінгвістичний ліцей». Діти подарували ювілярам гарний настрій, читаючи вірші та співаючи пісні.

Валерія ЛЕСЮК
Світлина інформаційної служби єпархії

ЧУДО

Дарунки
святого Миколая

Надія Волощук – директор Будинку дозвілля в Кузнецовську, учасник церковного хору в місцевій Михайлівській церкві. На запрошення настоятеля Троїцького Божого дому в Маневичах отця Михайла Мельничука поїхала з колегами на престольний празник храму Віри, Надії, Любові і матері їх Софії, який будується. Проте найважливіше було для неї – потрапити до мощей св. Миколая у Троїцькій церкві, що поруч.

– Перед останками, перш ніж прикластися, я стала щиро на коліна і просила за здоров'я своїх рідних, – згадує прочанка. – Просила чудотворця Миколая, аби він зцілив їх. І ви знаєте, це сталося. Хочу Вас у цьому запевнити і підтвердити, бо це сталося на моїх очах, – з радістю говорить жінка.

– На Службу хористи подали записку за здоров'я, у якій Надія Андріївна вказала й важкохворих родичів. Записку читали кілька разів: і на Літургії, і коли служили акафіст угодникові, – каже отець Михайло. – А ще в Троїцькому храмі вперше побачила образок святої Софії. Вона його довго шукала і нарешті придбала для внучки. – За порадою наших парафіян, коли підходила поклонитися мощам святителя, то приклала іконку до ковчега з великою надією на те, що чудотворець почує молитви і pomoже її внучці й дочці, – продовжує отець Михайло. – А взагалі всі дуже трепетно й радісно сприйняли, що парафію відвідала така реліквія. Прикладаючись до мощей, не було людини, у якої не з'явилися слюзи. Усі плакали.

Повернувшись до Кузнецовська, Надія Андріївна побачила, що внучка Софійка бавилася, на-

че перелому й не було, а за півгодини вже почала й танцювати. І тоді на знак подяки Всевишньому бабуся дала іконку, аби внучка прикладалася до неї.

Три тижні дівчинка була в гіпсі. Лікарі кажуть: хвороба проходила як зазвичай, хоча реабілітація після неї триває ще три-чотири місяці. Вони зробили все можливе, проте Божої помочі аж ніяк не відкидають. Травматолог Анатолій Зосимчук розповідає, що в такому віці після пере-

лому діти не ходять до чотирьох тижнів, а буває й гірше. Тому не виключено, що Божий промісел у зціленні дівчинки був. А його колега завідувач травматологічного відділення Державного закладу «Спеціалізована медико-санітарна частина № 2» Кузнецовська Валерій Волякін зазначив, що діти, незважаючи на зрощення і загоєння ран, ще довго не стають на ногу. Вони

відвикли і думають, що ніжка болітиме. Тому те, що Софійка Колдун так швидко пішла, та ще й стрибає і танцює, – унікальний випадок. І це дало підстави виписати довідку, аби дитина змогла далі ходити в садок.

І ще про одне зцілення розповіла сестра Надія – її молодшої дочки, яка живе в Києві і в той час мала операцію на п'яті.

– Наступного дня я попросила мого духовного наставника отця Йосипа, який поїхав до Маневич, де ще перебували мощі святого Миколая, знов помолитися й за мою дочку. І от вона після операції вузла кросівки і навіть пішла гуляти. Каже: «Мамо, це дійсно ваші молитви, і тепер я вірю, що є на світі Божа сила, тільки треба просто вірити і просити».

– Коли я розповів про ці чудеса у храмі, то запитав, чи не сталося й інших див, про які мені не повідомили, – розповідає о. Михайло. – І ось одна наша активна парафіянка Ольга Треля зізналася, що кілька років у неї на животі була гуля («з пиріг завбільш», як вона каже). Гуля не боліла, то й до лікарів сестра Ольга не зверталася. А після молитви перед мощами Миколая Чудотворця гуля зникла. Ці слова підтверджують інші парафіянки – її подруги.

Святий Миколай укотре проявив заступництво за наших людей. І вкотре довів, що це не казковий дідусь із торбою гостинців, а великий заступник і молитвеник перед Богом за тих, хто до нього звертається. І дарунки його значно дорожчі й цінніші, аніж ті, які вкладають у мішки на день його пошанування. Ці зцілення ще більше зміцнюють нашу віру.

Андрій ГНАТЮК. Світлина автора

ОФІЦІЙНО

Священника Тараса Свистовича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в Любомлі з зарахуванням поза штат епархії, а **священника Віктора Фере-летича** зараховано в клір епархії і призначено на цю посаду (укази № 72, 73 від 15 вересня 2010 р.).

Священника Олега Корчинського призначено настоятелем парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Дубова Корчма Горохівського дек. (указ № 74 від 23 вересня 2010 р.).

Священника Олександра Вронського звільнено від обов'язків клірика собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях і призначено кліриком парафії Рівноапостольної княгині Ольги цього міста (укази № 75, 76 від 24 вересня 2010 р.).

Протоієрея Святослава Ньюно призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Головні Любомльського дек. (указ № 77 від 29 вересня 2010 р.).

Священника Володимира Вакіна призначено настоятелем парафії Апостола Филипа в Луцьку (указ № 78 від 4 жовтня 2010 р.).

Священника Володимира Курчина звільнено від обов'язків настоятеля парафії Успіння Пресвятої Богородиці в с. Скригово Горохівського дек., а **священника Сергія Лівончука** призначено на цю посаду з попереднім звільненням від обов'язків клірика собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях (укази № 79–81 від 19 жовтня 2010 р.).

Священника Андрія Залуцького призначено настоятелем парафії Апостола Андрія Первозваного в с. Островок Володимирського міськдек. (указ № 82 від 19 жовтня 2010 р.).

ві парафії Великомучениці Варвари в с. Нєбіжка Ківерецького дек., 24 листопада – 25 років;

ігумену Святополкові (Канюці), намісникові Замкового монастиря Архангелів у Луцьку, 28 листопада – 30 років;

протоієрею Василеві Клочаку, настоятелю парафії Воздвиження хреста Господнього в Луцьку, 29 листопада – 35 років.

Щиро вітаємо священнослужителів і мирян! Божого благословення, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ВІТАННЯ

Висвячено

іподиякона Антона Таранченка 26 вересня – на диякона;

диякона Валерія Владику 27 вересня – на священника;

іподиякона Володимира Вакіна: 27 вересня – на диякона, 3 жовтня – на священника.

Ювілеї

Храмам Великомученика Димитрія Солунського: в с. Білин Володимирського райдеку (настоятель священник Віталій Іванів) і в с. Древній Іванківського дек. (священник Віталій Савін) 8 листопада – 15 років від освячення, у с. Муравище Ківерецького дек. (священник Олег Дубенський) 8 листопада – 5 років від освячення місця під будівництво, у с. Знамирівка Цуманського дек. (священник Володимир Лазар) 9 листопада – 5 років від освячення;

храмам Архистратига Михаїла 21 листопада – у с. Кисилин Локачинського дек. (священник Іван Квік) – 365 років від освячення місця під будівництво, в с. Промінь (Пілганів) Луцького райдеку. (протоієрей Володимир Дрозд) – 125 років від освячення;

священнику Василеві Бережному, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в с. Холнів Ківерецького дек., 8 листопада – 5 років пресвітерського служіння;

священнику Василеві Старевичу, настоятелю парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Мощіна Ковельського райдеку., 10 листопада – 5 років служіння;

священнику Володимирові Пирогоу, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Милановичі Турійського дек., 12 листопада – 10 років служіння;

священнику Сергієві Місану, настоятеле-

ві парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Овадно Володимирського райдеку., 13 листопада – 30 років;

протоієрею Андрієві Сеху, настоятелю парафії Апостолів Петра й Павла в Голобах Ковельського райдеку., 19 листопада – 30 років;

священнику Олександрові Вронському, клірику парафії Рівноапостольної княгині Ольги в Ківерцях, 21 листопада – 5 років служіння;

священнику Андрієві Залуцькому, настоятелю парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Льотичі Володимирського міськдек., 21 листопада – 5 років служіння;

протоієрею Михайлові Бучаку, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маяки (Княгинінок) Луцького райдеку., капелану Волинського національного університету ім. Лесі Українки, 22 листопада – 40 років;

священнику Романові Мойсею, настоятеле-

ОГОЛОШЕННЯ

Слухайте самі, радьте іншим!

Щонеділі о 14.30 – православна передача «Благо» на радіостанції «Сім'я і дім» (102,4 МГц). Автор і ведучий протоієрей Віктор Пушко пропонує розповіді про свята

й тлумачення недільних євангельських читань (рубрика «Слово душпастиря»), спілкування зі священнослужителями та мирянами на актуальні теми («Варто дослухатись»), а також церковні вісті, анонси тощо.

• Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття протоієрея Юрія Близнака**. Початок о 15 годині щонеділі.

• У Луцьку, по просп. Волі, 2 працює **епархіяльний оптово-**

роздільний склад-магазин. Тут можна придбати всю церковну утвар, ікони, священничий одяг, богослужбову та іншу духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок–п'ятницю з 10 до 18 год, в суботу – з 10 до 15 год. Обідня перерва з 13 до 14-ї. За довідками звертатися до Богдана Тишкевича, тел. (066) 217-25-58.

• Виконуємо **реставрацію та розпис** храмів, а також рес-

таврацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць та іншого церковного начиння. Тел. (050) 660-53-19.

• Виготовимо на замовлення плащаниці, композиції різдвяного вертепу, голгофи, воскресіння. Тел.: (050) 690-48-05, (0332) 82-51-26. Запитувати Івана чи Ірину.

ПАЛОМНИЦТВА

17–24 листопада паломницький центр «Волинь» із благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета уперше організовує всеукраїнське богомілля до Святої Землі «Дорогою Ісуса Христа» за маршрутом: Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран тощо.

7 листопада – до святинь Рівненщини: храм Національного університету «Острозька академія» (свято 5-річчя відновлення церкви), собор у Острозі (мироточива ікона) – монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 6 листопада. Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Вартість поїздки 65 грн.

13 листопада – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Ви-

дубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 11 листопада. Виїзд 12 листопада о 23.30. Повернення – 13 листопада о 23.30. Вартість поїздки 160 грн.

27 листопада – до почаївських святинь: Почаївська лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 26 листопада. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 60 грн.

28 листопада – до святинь Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юрївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 27 листопада. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 55 грн.

Виїзд на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькій службі епархії (головна координаторка Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77, (050) 8120979.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ
ЕПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

Свідчення про державну реєстрацію:
ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Друк: ВАТ «Волинська обласна друкарня»
Луцьк, просп. Волі, 27. Тел. (0332) 24-25-07
Наклад 4300 пр. Ціна за домовленістю
Зам. № 5086

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис Волинської епархії Київського Патріархату

Передплатний індекс 91241

Засновник і видавець –

Управління Волинської епархії Української Православної

Церкви Київського Патріархату

www.pravoslavja.lutsk.ua

Адреса редакції: 43025 Луцьк,

Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82

pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

протоієрей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), Валерія ЛЕСЮК (відповідальний секретар), священник Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «НІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.